

[Steen Folke]

Ministeren kritiserede, at bl. a. jeg anvendte betegnelsen »deportation« i forbindelse med de domfældte, der bliver henvist til afsoning i Danmark. Ministeren må meget undskylde mig, jeg kan dårligt betegne realiteten i dette som andet end deportation. Det er en overflytning af de pågældende imod deres egen vilje til en anstalt mange tusinde kilometer borte i et andet land eller i hvert fald i et land, der ligger et helt andet sted og er helt anderledes. Hvis ikke man kan kalde det for en deportation, så ved jeg slet ikke, hvad deportation er.

I øvrigt bemærkede jeg, at fru Ebba Strange, der talte på hr. Lars Emil Johansens vegne, også anvendte betegnelsen, så der er i hvert fald én kendt grønlandsk politiker, som mener, at det er en rimelig betegnelse. Han vil godt være med til at kalde en spade en spade, og det synes jeg også man skal.

Så havde ministeren nogle for mig lidt tågede, men de var måske i virkeligheden klare, bemærkninger omkring nogle omvurderinger og nyvurderinger af nogle ressortområder i forbindelse med hjemmestyrets indførelse. Det er jeg meget interesseret i at få klargjort nu, for jeg har i hjemmestyrekommissionen netop argumenteret for, at der skulle ske en sådan omlægning, at der skulle ske en overgang af disse ting til hjemmestyret. Hvad er det, ministeren har i tankerne? Hvad er det, ministeren forestiller sig hjemmestyret kan få af disse ting? Jeg mener selvfølgelig, at det hele bør overgå, men det vil være interessant at høre, hvad det er, ministeren mener hjemmestyret skal have.

Ministeren siger, at det selvfølgelig vil være lykkeligst for alle parter, hvis flest muligt kan afsone på den ene eller den anden måde i Grønland. Det er klart, det kan alle blive enige om, der er sådan nogle smukke hensigtserklæringer. Problemet er bare, at hele lovforslaget har præcis den modsatte tendens. Tendensen i dette lovforslag er, at man åbner op for udvidet afsoning i Danmark med alle de konsekvenser, socialt, menneskeligt osv., som det har. Her mener jeg altså, at de realiteter, som lovforslaget indeholder, desværre vejer tungere end ministerens udmærkede hensigter.

Ministeren siger, at der er kun tale om, at under nogle nærmere angivne omstændigheder kan man henvise til afsoning i Danmark, til anbringelse på anstalt i Danmark. En af

disse nærmere angivne omstændigheder i § 104 er netop den, der hedder »andre særlige omstændigheder«. Jeg tør nok sige, det er noget af en gummiparagraf at have stående blandt de nærmere angivne omstændigheder; den åbner selvfølgelig op for et vilkårligt skøn i en række sager over, hvornår det kan finde sted.

Jeg synes, man må være overordentlig kritisk indstillet over dette lovforslag. Jeg håber, det kommer til at se helt anderledes ud, inden det når ud i den anden ende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til det udvalg på 21 medlemmer, som tinget har besluttet at nedsætte under den foregående sag på dagsordenen. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af:

Forslag til lov om statsanstalten for livsforsikring.

(Lovforslag nr. L 167. Fremsat 19/1 78).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 6 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

6) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om statsanstalten for livsforsikring [af H. C. Hansen (FP) m. fl.].

(Lovforslag nr. L 152. Fremsat 12/1 78).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Heinesen):

Jeg skal i denne omgang knytte nogle bemærkninger til det af medlemmer af frem-